

καὶ διὰ τὴν φιλόξενον καὶ εὐγενῆ στάσιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς ξένους, καταμαγευθέντας ἐν γένει ἐκ τῆς ἐν Ἀθήναις διαμονῆς των.

Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἐπιτευθῆ ἡ πραγματοποίησις τῆς εὐχῆς ταύτης, τοῦ νὰ τελῶνται ἐν Ἀθήναις οἱ Διεθνεῖς Ἀγῶνες, ἐν τούτοις ἐκ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τοῦ 1896 διεχύθη ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον νέον πνεῦμα ἀθλητισμοῦ καὶ φρονήματος καὶ ἀμίλλης εὐγενοῦς εἰς τὴν νέαν ἑλληνικὴν γενεάν, ἣτις θέλει ἐννοήσῃ λίαν προσεχῶς, ὅτι μόνον εἰς εὐρωσταν καὶ ἀκμοῖα καὶ ἀθλητικὰ σώματα, ὡς τὰ τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων, δύναται νὰ ἐνοικῆ γενναῖα καὶ εὐγενῆς ψυχὴ καὶ νοῦς ἰσχυρὸς καὶ δημιουργός.

Σ Ε Ε Ι Κ Ο Ν Α

Ἐσύ, ποῦ ἀντίκρου μου σεμνή,
 Καὶ μὲ βαθεῖα κοιτᾶς γαλήνη,
 Ποῦ ὁ κόσμος δὲν σὲ συγκινεῖ,
 Κι' ὡς τόσο βρέχεις καλωσύνη,

Ποῦ ὅταν πονῶ, χαμογελάς,
 Κι' ὅταν στενάζω, δὲ σαλεύεις.
 Ποῦ οὔτε μιὰ λέξι δὲν μιλάς,
 Κι' ὡς τόσο ἀμίλητη μαγεύεις,

Ποῦ ὀλόγυρα τὴν ὀμορφιά
 Σὰν ἄστρο τις ἀχτίδες χύνεις,
 Στὴν ἔρμη μου τὴ συντροφιά,
 Καὶ σὲ σκοτάδι δὲν μ' ἀφίνεις,

Ποῦ μὲ κοιτᾶς μὲ συλλογή,
 Σὲ κρύφτες βυθισμένη ἐλπίδες,
 Σὰ νᾶσαι ἀγάπης μιὰ πηγὴ,
 Ὕπνιστο θεῖο σὰ νὰ εἶδες,

Σὰ νὰ μαντεύης πῶς ἐδῶ
 Τοῦ κάκου ἀληθινὴ γυρεύω,
 Ἄγἀπν ἀληθινὴ νὰ ἰδῶ,
 Καὶ πῶς φαντάσματα λατρεύω,

Ἐσύ, ποῦ ἀγγέλοι τούρανου
 Θὰ σὲ ζωγράψουν δῶ κάτου,
 Νὰ φέγγης τοῦ θολοῦ μου νοῦ,
 Στὴ μαύρη τὴν ἀπελπισιά του·

Ἄχ, ἄφινέ με νὰ σοῦ πῶ
 Τὰ λόγια μου τὰ πονεμένα,
 Ἄφιν' ἐσένα νάγαπῶ,
 Ἄναίσθητή μου εἰκόνα, ἐσένα ἰ

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ